

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2019-6274

Doknr.
140857

Dato
21-10-2019

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 23. september 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 86 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper (EL).

Spørgsmål nr. 86:

”Finder ministeren, at Kammeradvokatens undersøgelse er tilstrækkelig og grundig, jf. ”Ansvarsvurdering vedrørende sagen om svindel med tilskudsmidler” fra den 22. februar 2019? Vil ministeren i sin vurdering heraf endvidere svare på, om ministeren:

- finder det rimeligt, at Kammeradvokaten konkluderer, at der, ift. hvad der muliggjorde svindlen, ” (...) i vidt omfang var tale om nedarvede kontrolsvagheder, der ikke uden videre lod sig afdække (...) (side 4), men samtidig skriver, ”(...) da der således består en sandsynlighed for, at en eller flere såkaldte kontrolsvagheder har været afhjulpet i en vis periode.” (side 13)?
- finder det rimeligt, at Kammeradvokaten kun har undersøgt, hvorvidt der kan placeres et politisk ansvar i perioden 2015-2018, hvor tilskudsadministrationen lå i Socialstyrelsen?
- finder Kammeradvokatens begrundelse om utilstrækkeligt datagrundlag for kun at gennemføre en ansvarsvurdering i perioden 2015-2018 rimelig, set i lyset af at PWC har fundet data af tilstrækkelig kvalitet tilbage til 2008?”

Svar:

Der henvises til den samtidige besvarelse af SOU alm. del spm. 83.

Overordnet har jeg ikke grund til at betvivle, at Kammeradvokaten med sin indsigt i det statslige område og særlige ekspertise i forhold til ansættelsesret har foretaget en omfattende og grundig undersøgelse.

Det er vigtigt at holde sig for øje, at der er tale om meget strenge betingelser, der skal være opfyldte, for at der kan konstateres et tjenstligt ansvar på et bestemt enheds- eller funktionsniveau.

Opsummerende kan man sige, at der skal foreligge en objektiv tilsidesættelse af de normer (pligter), der følger af en stillings beskaffenhed, tilsidesættelsen skal subjektivt kunne tilregnes vedkommende som forsætlig eller uagtsom, og tilsidesættelsen må være af en vis grovhed.

Som det fremgår af den samtidige besvarelse af SOU alm. del, spm. 85, er det Kammeradvokatens vurdering, at dokumentationsgrundlaget for at foretage en ansvarsvurdering for perioden op til 2015 ikke er tilstrækkeligt. For perioden efter 2015, hvor der kan foretages en ansvarsvurdering, har Kammeradvokaten imidlertid konkluderet,

at de meget strenge betingelser ikke kan siges at være realiseret. Der foreligger således efter Kammeradvokatens vurdering ikke en objektiv pligtforsømmelse af en vis grovhed.

Som spørgeren gengiver, bemærker Kammeradvokaten, at der er tale om nedarvede kontrolsvagheder, der var i systemet, da tilskudsadministrationen blev overflyttet til Socialstyrelsen i 2015, men at det ikke kan afvises, at de 13 kontrolsvagheder, som PwC identificerede, og som formodes at have været gældende i perioden 2008-2018, i perioder har været afhjulpet.

Kammeradvokaten anvender betegnelsen ”nedarvede kontrolsvagheder” på baggrund af PwC’s rapport, hvori det fremgår, at de identificerede kontrolsvagheder formodentlig har eksisteret siden 2008, og at mange formodentlig også har eksisteret i perioden med det tidligere PAS-system før implementeringen af TAS-systemet i 2008.

PwC har, såvel som Kammeradvokaten, ikke haft tilstrækkelig dokumentation til at vurdere evt. supplerende manuelle kontroller i årene før 2015. Hertil kommer, at Rigsrevisionen over tid har lukket flere opmærksomhedspunkter med relevans for sagen, herunder bl.a. kontrol med kontonumre. På den baggrund konstaterer Kammeradvokaten, at der er sket en opfølgning i ministeriet.

Kammeradvokaten skriver således i sin rapport, at ”Det har betydning for vores ansvarsvurdering, at det ikke ligger helt fast, hvorvidt de 13 kontrolsvagheder har været gældende i hele perioden, da der således består en sandsynlighed for, at en eller flere såkaldte kontrolsvagheder har været afhjulpet i en vis periode.”.

Samtidig bemærker Kammeradvokaten i sin rapport, at der: ”[...] Ikke i øvrigt var forhold, der gav anledning til at rette særligt fokus på at undgå kriminelle interne besvigelser. [...] Der var således i vidt omfang tale om nedarvede kontrolsvagheder, der ikke uden videre lod sig afdække.”

Kammeradvokatens vurdering skal ses i snæver sammenhæng med det ovenfor bemærkede omkring de strenge betingelser, der skal foreligge for at konstatere et retligt ansvar. Der er således tale om, at det ikke med den tilstrækkelige sikkerhed, der er nødvendigt i forhold til spørgsmålet om et eventuelt retligt ansvar, har været muligt for Kammeradvokaten at konstatere, hvorvidt de 13 kontrolsvagheder har været afhjulpet i perioder.

Det er ved en sammenligning af konklusionerne i de to undersøgelser en vigtig præmis, at Kammeradvokaten og PwC har haft forskellige opdrag. PwC har haft til opgave at undersøge, hvordan bedrageriet kunne ske samt undersøge omfanget af det, mens Kammeradvokaten har haft til opgave at vurdere, om det er muligt at gøre et retligt ansvar gældende i den forbindelse. Disse forskellige opdrag fører naturligt til, at undersøgelserne tilgår materialet i sagen på forskellig vis, herunder vurderer data på forskellig vis.

Dette er også forklaringen på, at Kammeradvokaten vurderer, at det kun er muligt at foretage en egentlig ansvarsvurdering – ud fra det foreliggende materiale – i perioden 2015-2018. PwC har derimod som ovenfor nævnt haft til opgave at tilvejebringe og undersøge data i det omfang, det har været muligt at fremskaffe, og på den baggrund foretage en vurdering af, hvordan og i hvilket omfang, der må antages at være sket besvigelse.

Ovennævnte er således årsagen til en forskellig vurdering af datagrundlaget i sagen.

For så vidt angår spørgsmålet om et politisk ansvar henvises der herudover til den samtidige besvarelse af SOU alm. del, spm. 84.

Med venlig hilsen
Astrid Krag